

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 2536/20
28.04.2023. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Сањом Пушица, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., улица ... бр. ..., чији су пуномоћници Вукашин Б. Секулић и Сава Б. Секулић, адвокати из Београда, Краљице Наталије 66/9, поднетој против туженог Градско веће града Београда, Драгослава Јовановића 2, ради поништаја решења бр. 351-976/19-ГВ од 20.12.2019.године, уз учешће заинтересованог лица ББ из ..., улица ..., чији је пуномоћник адвокат Зоран Атељевић из Београда, Кнеза Милоша бр. 58, у грађевинском предмету-поништавање решења о озакоњењу, након усмене јавне расправе одржане дана 27.04.2023.године, у нејавној седници већа одржаној дана 28.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА из ..., улица ... бр. ..., да заинтересованом лицу ББ из ..., улица ..., накнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснован, захтев тужиоца за

поништавање коначног решења Секретаријата за послове легализације објеката Градске управе града Београда, Сектор за легализацију објеката за подручје општина Стари град, Врачар, Савски венац и Звездара, XXXI-10 број: 351.21-508/2018 од 26.04.2018.године. Наведеним решењем од 26.04.2018.године, снабдевно клаузулом правноснажности од 14.05.2018.године, одобрава се ББ, са седиштем у ... озакоњење изведених радова на реконструкцији и доградњи стамбеног објекта спратности Су+П+1, којим радовима су формиран у стамбено-пословном објекту нове спратности По2+По1+Су+П+1, у Београду, на кат. парцели ... КО ...: У улазу ул. ... бр. ...: -у нивоу подрума 1 и у нивоу подрума : локал бр. Л2, укупне нето површине 305,79м² (у нивоу подрума 1 нето површине 118,61м², у нивоу подрума нето површине 187,36м²); -у нивоу подрума 2: локал бр. Л1, укупне нето површине 74,53м². У улазу ул. ... бр. ... и: -у нивоу подрума 1 и у нивоу подрума: локал бр. Л2, укупне нето површине 305,79м² (у нивоу подрума 1 нето површине 118,61м², у нивоу подрума нето површине 187,36м²); -у нивоу подрума 2: локал бр. Л1, укупне нето површине 74,53м² (тачка I). Саставни део овог решења је Извештај о затеченом стању објекта, А 0501-16 из децембра 2017.године, израђен од стране ВВ са седиштем у ..., ..., ул. ... бр. ..., који садржи Изјаву о степену завршености и употребљивости објекта, потписану и оверену од стране свих одговорних пројектаната, а уз навођење одговорних пројектаната (тачка II). Тачкама III-V одређена је такса за озакоњење, обавеза подносиоца да трајно чува техничку документацију на основу које је издато решење и назнака да се даном правноснажности решења о озакоњењу стичу услови за упис права својине у јавној књизи о евиденцији непокретности и правима на њима.

Тужилац је у тужби поднетој дана 07.02.2020.године, преко пуномоћника оспорио решење туженог наводећи да је тужилац странка у предмету озакоњења предметног објекта подрумских просторија у Београду у улици ... (власништво тужиоца), па је незаконитим поступањем првостепеног и другостепеног органа онемогућено да учествује на било који начин у поновљеном управном поступку, те му је незаконитим поступањем туженог ускраћено право, па да из тих разлога, а након исцрпљених преосталих могућности управног поступка тужилац подноси тужбу и предлаже да суд по закону и свом знању у поступку пуне јурисдикције донесе пресуду у корист тужиоца. Истиче да тужени занемарује примедбе и указивања на незаконито поступање првостепеног органа, а то је да тужиоцу у самом поступку није достављено побијано решење првостепеног органа о озакоњењу објекта- подрумских просторија у ..., ... и ... XXXI-10 број: 351.21-508/2018 од 26.04.2018.године, донето у корист те фирме иако је по захтеву АА, претходно исти орган поништи своје решење од 12.12.2016.године донето у корист истог правног лица за исти објекат озакоњења својим решењем од 25.04.2018.године, дакле, донетим претходног дана којим је одредио и да се поступак озакоњења понови. Указујући да је Градско веће у претходно вођеном поступку наложило првостепеном органу да у поновном поступку поступи по свим примедбама другостепеног органа, овде туженог, да спроведе испитни поступак, правилно и потпуно утврди чињенично стање јер према списима предмета нема доказа да је ББ поднео захтев за легализацију, да оцени све чињенице и све наводе истакнуте у жалби и посебно исправно примени материјално право које је погрешно применио, примењујући ранији ЗУП, омогући свим странкама да учествују у поступку ради заштите својих права и правних и имовинских интереса јер имају контрадикторне интересе и утврди из доказа које су странке приложиле да ли су доказале вероватним разлоге за понављање поступка и да тек након тога правилно примени материјално право и донесе другу на закону засновану одлуку јер је иначе погрешно применио право. Наводи да првостепени орган није уопште поступио по обавезном налогу Градског већа и поново је донео решење у корист истог лица уз бројне повреде закона и флагрантно кршење права на учешће у поступку и дискриминацији тужиоца, али и ГГ као легитимних власника објекта и посебно

временски претходних подносилаца захтева за озакоњење истог објекта још од 2010.године, да је по наводном захтеву за озакоњење ББ како је наведено и у уводу и изреци коначног решења од 26.04.2018.године одлучено без обзира да постоје претходни захтеви странака и то са невероватном брзином у поступању. Међутим, тужени и поред наведеног одбија захтев. Опреза ради истиче да АА и ГГ подносиоци претходног захтева за озакоњење који није меритирно решен, а који је број предмета ББ, незаконито употребио као да је његов захтев, а које решење у његову корист је првостепени орган донео 12.12.2016.године и које је 25.априла 2018.године (погрешно навео 2016.године) по предлогу за понављање правноснажно окончаног поступка управо ових странака поништио и одредио понављање поступка и да су то иста лица која имају положај странке и сагласно на основу члана 44. став 1. ЗУП-а јер је један градитељ, а други, овде тужилац, уписани власник који је цео објекат стекао купопродајом од ГГ који је закључио уговор 26.11.2008.године и под тим датумом заведен код тужиоца под бројем 19/08, а код туженог под бројем 426/08 и оверен од стране Првог општинског суда у Београду ... године. Такође, ГГ, инвеститор и градитељ објекта, па и предметних подрумских просторија својом потврдом и сагласношћу још од 11.05.2017.године под бројем 13/17 потврдила је да је овде тужилац власник целог објекта, тиме посебно и подрумских просторија и посебно на њега пренела сва своја права по поднетом захтеву за легализацију и озакоњење под наведеним бројем по коме до данас није одлучено. У прилог томе, посебно указује да је дана 25.04.2018.године првостепени орган донео решење да поништи своје правноснажно решење и одредио понављање поступка које решење није било уопште правноснажно већ је исти орган за један дан дана 26.04.2018.године донео ново решење којим је поново незаконито одлучио у корист исте фирме, тако да су дана 26.04.2018.године постојала на снази два решења првостепеног органа која регулишу питања у односу на исту непокретност што другостепени орган занемарује. Из свих наведених разлога, у том накнадном поступку овде тужилац је незаконито лишен учешћа у поступку и није му достављено решење ради могућности улагања жалбе, што потврђује захтев за поништај клаузуле правноснажности и захтев за уредну доставу донетог решења ради могућности улагања редовног правног средства. Из свих наведених разлога, предложио је да суд уважи тужбу, поништи решење туженог и обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора које је определио за састав тужбе са паушалом по АТ 16.500,00 динара и за таксу на тужбу и одлуку по ГГ.

Тужени орган је у одговору на тужбу примљеном у суд 18.05.2020.године, оспорио наводе из тужбе у целости, сматрајући оспорено решење законитим и остајући у свему код навода из образложења оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу преко пуномоћника, примљеном у Управном суду дана 23.02.2023.године, оспорио тужбу указујући у вези са разлогом за поништавање предмета решења из тужбе да му решење није било достављено нити је омогућено учешће у поступку, те да постоји претходни захтев за озакоњење истог објекта који је тужиоцу уступљен и да ББ нема свој захтев за озакоњење и да објекат никада није био доступан за било какав рад или градњу, да је реч о паушалним и неистинитим наводима. Истиче да је у поступку озакоњења чињенично стање правилно и потпуно утврђено и материјално право правилно примењено. Заинтересовано лице је власник непокретности које су биле предмет озакоњења на основу чега је и легитимисан као странка у том поступку. Објашњава да је претходни власник наведених непокретности било Привредно друштво ДД, што се јасно може видети из Уговора о суфинансирању и изградњи од 29.08.2005.године, закљученог између ДД, ГГ и ЂЂ и анекса на исти конкретно Анекса број IX који је за предмет имао предметне непокретности по коме су исте припале ДД. Даље са ДД,

односно са његовим законским заступником- стечајним управником, заинтересовано лице је дана 09.07.2014.године закључио Уговор о купопродаји имовине стечајног дужника оверен у Првом основном суду у Београду под Ов. бр. ... дана ... године, а у складу са тим је Привредни суд у Крагујевцу у складу са чланом 133. став 12. Закона о стечају донео решење број 2 СТ. ... дана 21.08.2014.године које решење представља правни основ за пренос права својине и свих других права стечених продајом, односно на основу ове судске одлуке је заинтересовано лице постао власник предметних непокретности оригинарним путем и то му нико не може спорити. Указујући да решење из члана 133. став 13. Закона о стечају- одлука суда, представља правни основ за пренос права својине и свих других права стечених продајом, па је стицање права својине у конкретном случају оригинарни начин стицања права својине. Појашњава да стицалац своје право не извлачи из права претходника јер претходни власник може пренети само својину какву има са свим евентуалним теретима и ограничењима, а код продаје у стечајном поступку се на купца преноси право својине на купљеној имовини без обзира на раније уписе и без терета и без икаквих обавеза насталих пре извршене продаје. Да заинтересовано лице има апсолутно право да се сматра странком у управном поступку озакоњења проистиче имајући у виду да је у конкретном случају реч о поступку озакоњења у коме се примењује Закон о озакоњењу објеката и њиме је одређено која лица могу бити подносиоци захтева, па самим тим та иста лица и бити странке у смислу одредаба Закона о општем управном поступку. Цитирајући одредбе члана 10. ст.1.и 2. Закона о озакоњењу објеката, закључује да само и једино власник објеката чије се озакоњење захтева је лице у управном поступку озакоњења које може имати својство странке у управном поступку у смислу одредбе члана 44. став 1. ЗУП-а. Питање ко је власник објекта решено је наведеном правноснажном судском одлуком Привредног суда у Крагујевцу од 21.08.2014.године. Поводом навода тужиоца да заинтересовано лице нема свој захтев за озакоњење, указује да постоји решење Одсека инспекцијског надзора у списима од 16.03.2018.године којим се наређује инвеститору, овде заинтересованом лицу, да поруши четири незаконито изграђена локала у подруму која су касније били предмет озакоњења. Наводи тужиоца да је заинтересованом лицу уступљен „захтев за легализацију” од стране друштва ГГ су у целости ирелеватни и неосновани јер то друштво није било власник предметних непокретности, нити постоји захтев за озакоњење тог лица, па решење о озакоњењу није достављено, нити је могло бити достављено овде тужиоцу или друштву ГГ јер они нису били власници. Указује и да питање права својине на предметним непокретностима и није питање које може расправљати управни орган, нити Управни суд већ да одлуку о томе може доносити само и искључиво суд, а што је и урадио Привредни суд у Крагујевцу својим решењем од 21.08.2014.године, а тим решењем је везан овде Управни суд, па су наводи о овлашћењу тужиоца поводом предметних објеката неосновани, а у конкретном случају апсолутно правно ирелеватни. У вези са наведеним, налази да је предметна тужба неоснована, да се у списима налази извештај о затеченом стању објекта и да је заинтересовано лице данас правноснажено уписано као власник предметних непокретности те је тиме решена било каква даља дилема по том питању. Предложио је да суд тужбу одбије и определио трошкове у износу од 16.500,00 динара према АТ за одговор на тужбу и таксе по ТТ.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 27.04.2023.године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије”, број 111/09), у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству туженог органа, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

На усменој јавној расправи, тужилац је преко пуномоћника остао код навода из тужбе и постављеног тужбеног захтева. Нарочито указује на поднесак који

је Привредном суду у Крагујевцу доставио стечајни поверилац ГГ, у поступку који је претходио доношењу одлуке Привредног суда од 21.08.2014. године, а све у вези са наводима из одговора на тужбу заинтересованог лица. Других предлога за допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу уважи и реши на начин предложен у петитуму тужбе. Трошкове поступка је захтевао у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе и у износу од 18.000,00 динара на име приступа на одржаној расправи, увећано за износ судске таксе за тужбу и одлуку суда.

Заинтересовано лице је на усменој расправи преко пуномоћника остао код навода из одговора на тужбу. Указао је да поднесак пуномоћника тужиоца који је предочен суду и заинтересованом лицу није од утицаја на правилно решавање у овом спору све имајући у виду да је учесник у стечајном поступку имао могућност да предузима све радње и у односу на донете одлуке изјављује правне лекове. Других предлога за допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу одбије. Трошкове поступка је захтевао према трошковнику који је преда суду и то за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, за заступање на расправи у износу од 18.000,00 динара, као и за таксе по одлуци суда.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе изнете на јавној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима предмета и разлозима оспореног решења произилази да је туженом, као надлежном другостепеном органу, достављен од стране Секретаријата за послове легализације објеката Градске управе града Београда захтев овде тужиоца за поништавање коначног решења Секретаријата за послове легализације број XXXI-10 број: 351.21-508/2018 од 26.04.2018.године по основу члана 183. став 1. тачке 2) до 6) Закона о општем управном поступку у вези са чланом 187. став 1. наведеног закона, због бројних незаконитости и неправилности у раду органа. Разматрајући поднети захтев, побијано решење и све списе који се односе на овај предмет, тужени налази да је требало одлучити као у диспозитиву оспореног решења наводећи да је утврђено, увидом у списе предмета, да је првостепени орган у поновном поступку донео решење XXXI-10 број: 351.21-4250/2017 од 25.04.2018.године, којим се у ставу I диспозитива дозвољава понављање поступка окончаног решењем о озакоњењу објекта под XXXI-10 број: 351.21-53895/2010 од 12.12.2016.године, правноснажно од 06.01.2017.године Секретаријата за послове легализације објеката, Сектор за легализацију објеката за подручје општина Стари град, Врачар, Савски венац и Звездара, у делу који се односи на чињеницу да је ББ из ... правни следбеник ГГ из ..., који је подносилац захтева за легализацију, а у ставу II диспозитива се поништава решење Градске управе Града Београда под наведеним бројем од 12.12.2016.године, правноснажно од 06.01.2017.године уз образложење да Предузећу ГГ са седиштем у ..., није омогућено да учествује у поступку и брани своја права и на закону засноване интересе. Затим да је Секретаријат за послове легализације објеката, Сектор за легализацију објеката за подручје општина Стари град, Врачар, Савски венац и Звездара дана 26.04.2018.године донео наведено решење XXXI-10 број: 351.21-508/2018, правноснажно дана 14.05.2018.године, којим је у ставу I диспозитива ББ одобрено озакоњење изведених радова на реконструкцији и доградњи стамбеног објекта ближе описано у диспозитиву овог решења од 26.04.2018.године. Цитирајући одредбе члана 183. став 1. тачка 2)-6) Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС” број 18/16), тужени је нашао да се нису стекли услови за поништавање коначног решења у складу са наведеним одредбама због чега је донето решење као у диспозитиву. Ово имајући у виду да тачка 2) наведеног члана прописује да се

ништавим оглашава решење које би својим извршењем могло проузроковати неко кривично дело, а да по налажењу туженог разлози које је у свом предлогу изнео подносилац не упућују на могућност побијања наведеног решења по овом основу, јер нема места оглашавању ништавим истих у циљу предупредивања извршења било каквог кривичног дела. Такође, с обзиром да је тачком 3) истог члана предвиђено да се ништавим оглашава решење чије извршење није могуће, по налажењу туженог ни овај основ се не може применити јер је на изнети начин утврђено да је наведено решење већ извршено. Даље налази, с обзиром да тачка 4) истог члана закона предвиђа да се ништавим оглашава решење које је донео орган без претходног захтева странке, а да на то странка није накнадно изричито или прећутно пристала, да се ни овај основ не може да примени из разлога што је увидом у списе предмета утврђено да је поступак озакоњења покренут по службеној дужности у смислу члана 23. став 1. тачка 2) Закона о озакоњењу, као и да се ни тачка 5) наведеног члана не може применити, с обзиром да подносилац захтева за исти није доставио доказе, а којом одредбом је предвиђено да се ништавим оглашава решење ако је донето као последица принуде, изнуде, уцене, притиска или других недозвољених радњи. Коначно, налази да се ни по тачки б) члана 183. став 1. ЗУП-а којом је прописано да ће другостепени орган у целини или делимично поништити коначно решење ако садржи неправилност која је по изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости, што такође није случај јер разлози на које се подносилац захтева позива нигде нису изричито законском одредбом предвиђени као разлог ништавости. Оцењујући наводе поднетог захтева да нису били од утицаја на другачије одлучивање, с обзиром да је поништавање коначног решења најтежа врста незаконитости која може постојати код решења донетог у управном поступку и да се на исту пази и по службеној дужности, тако да се оно може поништити само када садржи неки од разлога предвиђених ЗУП-ом или посебним законом, што конкретно није случај, па је сходно одредабама члана 186. истог ЗУП-а решио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 44. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Србије”, број 18/16) прописано је да странка у управном поступку јесте физичко или правно лице чија је управна ствар предмет управног поступка и свако друго физичко или правно лице на чија права, обавезе или правне интересе може да утиче исход управног поступка.

Одредбама члана 183. став 1. истог закона прописано је да ће другостепени орган или надзорни орган решењем на захтев странке или по службеној дужности у целини или делимично поништити коначно решење: ако би се његовим извршењем могло проузроковати неко кривично дело (тачка 2); ако његово извршење уопште није могуће (тачка 3); ако је донето без захтева странке (члан 90. став (5) овог закона), а странка накнадно није изричито или прећутно пристала на решење (тачка 4); ако је донето као последица принуде, изнуде, уцене, притиска или других недозвољених радњи (тачка 5); ако садржи неправилност која је по изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости (тачка 6).

Имајући у виду наведено чињенично и правно стање, оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је тужени одлучивао о захтеву тужиоца за поништавање коначног решења Секретаријата за послове легализације објеката Градске управе града Београда, Сектора за легализацију објеката за подручје општина Стари град, Врачар, Савски венац и Звездара, XXXI-10 број: 351.21-508/2018 од 26.04.2018.године, а којим решењем се одобрава овде заинтересованом лицу ББ, озакоњење изведених радова на реконструкцији и доградњи стамбеног објекта ближе описано у том решењу, а којим захтевом је сам тужилац указао да је тужилац незаконито лишен учешћа у поступку и да му није достављено решење ради

могућности улагања жалбе наводећи да то потврђује захтев за поништај клаузуле правноснажности и захтев за уредну доставу донетог решења ради могућности улагања редовног правног средства.

Код наведеног и имајући у виду цитиране одредбе члана 44. став 1. Закона о општем управном поступку, као и одредбу члана 183. став 1. према којој је другостепени орган овлашћен да у целини или делимично поништи коначно решење само на захтев странке и по службеној дужности, при томе имајући у виду разлоге за поништавање решења прописане истом одредбом, произлази да је тужени поступајући по захтеву тужиоца који није био странка у поступку у коме је донето коначно решење о озакоњењу чији поништај тужилац тражи, требало да одбаци захтев као изјављен од стране неовлашћеног лица, али тиме што је захтев одбио, а не одбацио, није повредио закон на штету тужиоца, будући да му је дао више права него што му по закону припада.

Приликом одлучивања, Суд је имао у виду наводе тужиоца да је он био странка у поступку када је првостепени орган по захтеву тужиоца АА, поништио своје решење од 12.12.2016.године донето у корист истог правног лица за исти објект озакоњења својим решењем од 25.04.2018.године, али су ти наводи без утицаја на другачије одлучивање, код наведеног чињеничног и правног стања да тужилац није био странка у поступку у ком је донето коначно решење XXXI-10 број: 351.21-508/2018 од 26.04.2018.године, чије је поништавање захтевао и о ком захтеву је донето овде оспорено решење. Ово све тим пре имајући у виду да је тужилац, према подацима којима суд располаже, покренуо и поступак понаљања поступка окончаног истим коначним решењем првостепеног органа XXXI-10 број: 351.21-508/2018 од 26.04.2018.године у смислу члана 176. наведеног Закона о општем управном поступку, којим је прописано да се поступак који је окончан решењем против којег не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља, између осталог, ако лицу које је могло да има својство странке није пружена прилика да учествује у поступку, те да је тужилац поднео тужбу против решења којим је решено по том захтеву у предмету Управног суда У 2535/20.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду да тужилац није био активно легитимисан за подношење захтева у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора као у ставу II диспозитива пресуде, с обзиром да тужилац није успео у овом управном спору, на основу одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11 ... 18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев заинтересованог лица ББ за накнаду трошкова управног спора, сагласно одредбама члана 66. и 67. Закона о управним споровима, Управни суд је применом одредаба чл. 150, 153. став 1. и члана 154. и 163 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11....18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, нашао да заинтересованом лицу припадају трошкови на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и на име заступања на јавној расправи од 27.04.2023. године у износу од 18.000,00 динара, од стране пуномоћника из

реда адвоката сагласно Тарифним бр. 43 и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС” бр. 121/12, 37/21), колико је наведеном заинтересованом лицу и досуђено ставом III диспозитива ове пресуде. Суд није заинтересованом лицу досудио захтевану накнаду трошкова на име судских такси, с обзиром на то да заинтересовано лице није обвезник њиховог плаћања сагласно Тарифним бр. 28. и 29. Таксене тарифе, која је саставни део Закона о судским таксама („Службени Гласник РС”, 28/94....95/18).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 28.04.2023. године, 8 У 2536/20

**Записничар
Сања Пушица,с.р.**

**Председник већа - судија
Биљана Шундерић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ